

— 41 —

Klang som af Morgenklokker,
Lyder omkring ham,
I Haanden höit han löfter
* Frihedens Blus.

De höie Fjelde glöde
Stærkt hvor det skinner,
De höie Hjerter glöde
Stærkere dog.

I gjæve Ungersvende,
Bægerne fylder!
Hil Kæmpen, som er baade
Gammel og ung!

Kandidat H. F. Poulsen proponerade derefter en skål för Christiania universitet, med följande, ofta af bifallsrop afbrutna tal:

"Länge hafve vi väntat eder, norrske bröder! så länge, att de mindre troende ibland oss började att gifva hoppet, förloradt, och våra fiender att triumfera; och dock har mången vänlig frände-röst ljudit öfver till eder från Danmark; mången fulltonande och uppmanande helsning från Sveriges och Danmarks ungdom. Ändteligen hafven J rest eder; ändteligen hafven J öfvervunnit alla hinder; ändteligen hafven J stigit ned från edra stolta och fria klippor till bröderne på Skånes och Selands slätter, den skandinaviska idéens vagga, för att sjelfve pröfva och erfara, huruvida det finnes någon sanning och något allvar i det lif, hvars mögtiga stämman församlat oss på detta ställe.

I mina härvarande landsmäns namn bjuder jag eder ett hjertligt välkommen och helsar eder såsom våra kära gäster. O! det är underbara, djupa känslor, som fatta oss i detta ögonblick, då vi se eder midt ibland oss, här i denna stad, der så många af edra fäder funnit ett hem och framlevat sina bästa ungdomsår. Det tyckes oss, som om vi kände eder alla; som om J, hvilka så länge varit skiljde från oss, hadn kommit för att fråga, huru vi befunnit oss under hela den långa tid, denna skilsmessa varat. Och förhåller det sig icke äfven sålunda? Vi Danskar och Norrmän behöfva blott att se hvarandra, och straxt igenkänna vi hvarandra, straxt känna vi, att vi äro söner af en och samma moder... Och är det icke denna känsla, som nu med en så väldig kraft brutit fram ur edra stolta bröst, fört eder hit till Danmark och sagt eder, att här skulle alla hjertan flyga eder till mötes? Sannerligen: den skall icke hafva bedragit eder. J hafven